

41 - Zachránil mě americký penicilín

Vzpomínky Karla Pacnera, rodáka z Janovic nad Úhlavou

Jako malý kluk jsem trpěl občasnými záněty slepého střeva. Vždycky je rozháněli tím, že jsem dostal vak s ledem na pravou stranu břicha. Avšak v červnu 1945 to nezabralo. Odvezli mne proto do nemocnice v Klatovech. Tam se pokoušeli léčbu stejným způsobem, ale marně.

Až asi po dvou týdnech mě operovali, ale pozdě. Slepé střevo bylo zhnisané, takže ho nemohli vyndat. Dali tedy do rány gumové trubičky, aby mohl hnis vytékat ven. Ošetřovala mne lékařka-bělogvardějka. Po několika dnech trubičky vyndala a další noc utekla s gestapákem, svým milým, do západního Německa.

Hnis však v břiše zůstal a dostal jsem zánět pobřišnice. Odborně řečeno měl jsem appendektomii s peritonitidou. Otevřeli mi břicho na levé straně, aby hnis dali ven. Ale pak se vytvořil absces a hnis mi putoval v břiše. Měl jsem vysoké horečky, dostával jsem injekce pro posílení srdce a transfúze krve.

Maminka byla strašně obětavá. Některé dny u mne trávila i noci. Spala v křesle vedle postele. Jindy ráno přijížděla vlakem a večer odjížděla. Klatovské nádraží bylo ještě rozbombardované, veřejná doprava neexistovala, chodila v Janovicích 2 kilometry na vlak a v Klatovech možná 2–3 kilometry.

Bylo mi stále hůř. Možná z londýnského rozhlasu BBC, který rodiče za války poslouchali, věděli o zázračném léku penicilínu, který mají američtí vojáci. Američané za alkohol kšeftovali se vším možným. Naši tedy připadli na myšlenku, že by požádali nějakého amerického doktora o penicilín.

Když o tom jednou hovořili s primářem chirurgie dr. Karlem Dobruským, žákem prof. Karla Mayndla, odmítl: „To zvládneme ještě našimi léky.“ Avšak druhý den ráno, v neděli, řekl primář mamince: „Paní, sežeňte ten penicilín!“ Prý volali do Stříbrných Hor, kde byla americká brigáda, ale tam ho nemají. Maminka telefonovala domů tatínkovi, ten šel k doktoru Feldmanovi, jehož klatovský bratr se znal s jedním americkým doktorem.

Tatínek vzal všechny možné kořalky a všechny peníze, co měl doma, a jeli do Klatov. Klatovský Feldman šel za americkým doktorem.

Američan potřeboval souhlas nadřízeného. Tatínek se kamarádil s profesorem zemědělské vysoké školy Františkem Lomem, janovickým rodákem, který tam byl na prázdninách a uměl anglicky. Lom s ním jel do Plzně na velitelství, které souhlasilo s tím, aby pro mne PNC v Klatovech uvolnili.

Odpoledne přijel do nemocnice americký lékař a přinesl tři ampulky PNC. Chlapci, který ležel na druhém lůžku se zlomenou nohou, dal lentilky, což jsem mu záviděl. A našim doktorům řekl, že mně mají píchat injekce každé tři hodiny. Prý nakonec nic nechtěl.

Když mě začali dávat injekce, měl jsem asi 41 stupňů horečky, do rána klesla na normál.

Takový zázrak v klatovské nemocnici neznali. Chodili se na mě dívat doktoři odevšad. Dostal jsem 30 injekcí. Rychle jsem se uzdravoval.

Koncem července byla v Klatovech pouť. V neděli večer mně přinesli buřtu a chleba. Něco jsem snědl, ale myslím, že ne všechno. Později jsem se dověděl, že jsem měl večeřet starou housku a čaj. V noci mně bylo zle, zvracel jsem, ale na sestru jsme se nemohli dozvonit, všichni tři na pokoji jsme byli „ležáci“.

Ukázalo se, že sestra měla u sebe vojáka, a proto vypnula zvonění pacientů anebo se na ně vykašlala. Moje anabáze začala znova. Opět PNC, transfúze a injekce. Můj stav probíhal jako na houpačce – jednou nahoru, podruhé dolů.

Jednou jsem byl v jakémsi polobezvědomí a slyšel jsem, jak se rodiče dohadují s lékaři, kteří navrhovali, aby mě odvezli domů umřít. Maminka se mně zeptala: „Chceš domů?“ Zavrtěl jsem hlavou, že ne – dnes už nevím proč. Opět zabral penicilín, který tatínek někde splasil. Ještě dvakrát mě operovali. Jednou dokonce tatínek sehnal nějakého pražského profesora, který za mnou tuším v neděli přijel. Když mě prohlédl, chtěl mě operovat, ale ráno jsem snídal. Rozhodl tedy, že ráno na pravém boku rozšíří bez narkózy, možná s místním

umrtvením, nevím. Strašně to bolelo a vzpomínám, že jsem na ně vykřikl: „To jste doktoři, když to neumíte udělat bez bolesti?“ A doporučil, aby PNC vstříkovali rovnou do obou ran. Rodiče museli sehnat pro primáře potraviny, aby mohl pozvat profesora na oběd. Bylo to složité, ale na venkově se sehnalo ledacos. A profesor chtěl za tuhle konzultaci 10 000 Kč a benzín, který spotřeboval.

Když už se Američané chystali k odchodu, potřebovali pro mě další PNC. Tatínek slyšel nebo četl, že ho dodává UNRRA (americká organizace, která posílala do vyhladovělé Evropy přebytek potravin a léků) do Prahy. Domluvil s Jeníkem Pikhartem, bratrancem maminky, který byl vysokým úředníkem ve Státní bance, aby ho sehnal. Vydal mu ho doc. Ivan Málek, který to měl na starosti, na základě přípisu primáře. A Jeník ho potom přivezl.

Transfúze jsem dostával přímo od dárců. Myslím, že od maminky, od strýce Pepíka Čeřovského, od některých našich příručích. Pepík, který nemohl vidět krev, se během odběru vydatně posiloval nějakým alkoholem. Víím, že krev od dárce šla do nějaké mističky, kde ji sestra míchala, a potom nějakým způsobem jsem ji dostával já.

Injekcí PNC a dalších jsem dostával tolik, že už 2 hodiny před píchnutím jsem hledal na vyhublém stehně volné místo. A to bylo dost složité, protože obě nohy jsem měl rozpíchané. Celkem mě operovali čtyřikrát. Dostal jsem 140 injekcí PNC, dalších injekcí nepočítajíc a 10 transfúzí krve. Byl jsem prvním pacientem v Klatovech, kterému dávali PNC.

Zdroj: ing. Karel Pacner, rodák z Janovic nad Úhlavou, www.karelpacner.cz